

DIAVOLII ROSII...

TERIBILA EPOPEE A UNUI
COMANDANT, CĂZUT LA DATORIE

UN EMOȚIONANT REPORTAJ DE
RAZBOI DE PE FRONTUL SOVIETIC

Nr. 794. Anul XVI
23-30 Aprilie 1942

ADĂPOSTURI PENTRU SUBMARINE

Un corespondent de războiu
dă amănunte interesante cu
privire la construcția adăpostu-
rilor pentru marina de războiu,
pe frontul unde se dă bătălia
Atlanticii. Rostul lor este să
protejească submarinele, in-
toarsa la bazele lor din acți-
unile împotriva inamicului, ofe-
rindu-le totdeauna toată ingri-
jirea necesară.

Acoperișul și pereții adăpostu-
rilor sunt construiți după o me-
todă cu totul nouă, aplicată aci
pentru întâia dată.

De pildă, la prelucrarea ci-
mentului în beton, nu se folo-
sește o singură bucată de lemn,
întru cât trebuie să se conteze
cu o presiune atât de mare, în-
cât pentru căplușirea adăpostu-
rilor n'ar putea fi utilizat decât
oțelul. Grosimea acoperișului și
a pereților e prevăzută spre a
face față bombelor și torpililor
aeriene, celor mai moderne.

De altfel, s'a calculat rezisten-
ța împotriva unor bombe de o
greutate care n'a fost încă atin-
să. Dar încă mai însemnată
este elasticitatea acoperișului și
a pereților, elasticitate care,
prin capacitatea de rezistență
ce implică, reprezintă adevăra-
tul secret al acestor construcții.

Submarinele, care au din când
în când nevoie de reparații sau
de o pauză pur și simplu, pă-
trund întâi în docurile umplu-
te cu apă. Apoi intervin pompe-
le aspiratoare, cari golesc doc-
ul, așa încât vasul rămâne pe
uscat. Înăuntrul adăposturilor
există macarale mobile, ce folo-
sesc pentru ridicarea pieselor
mai mari, ca de pildă, motoare,
tunuri, torpile, etc.

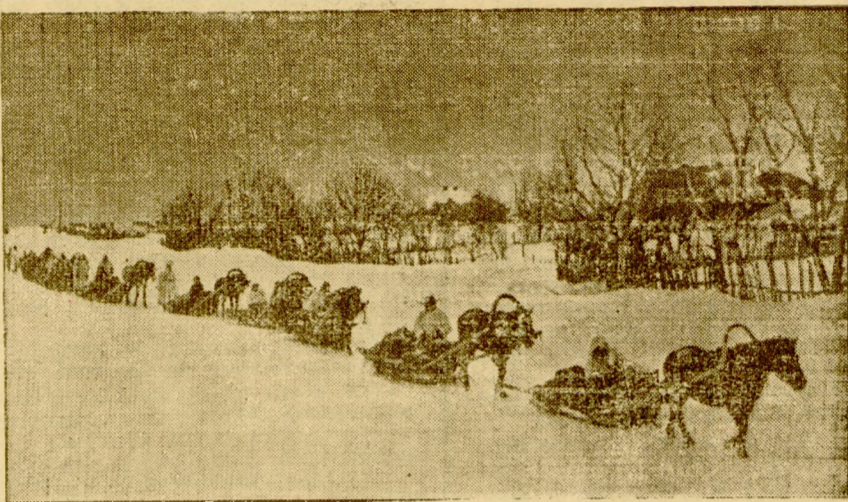
Instrumentele optice de preci-
zie sunt reparate în ateliere
speciale. Provițiile, munițiile și
mai ales torpilele atât de pre-
țioase și temute, sunt depozita-
te în adăposturi mai mici și bol-
tite, ce nu pot fi în nici un fel
avariate sau distruse.

Toate aceste adăposturi dispun
de un curent electric propriu,
pentru cazul că s'a întrerupt
curentul dela centrală.

Un motor Diesel, de cea mai
modernă construcție, dă energia
electrică necesară pentru folosi-
rea fiecărei secțiuni din aceste
adăposturi.

Efectul caracteristic al cărui
război este de a crea situații ne-
așteptate, de a dezvălui fapte
nebanuite, de a răsturna preve-
derile, de a afirma mijloace
noui infirmând altele vechi, de
a restrânge posibilitățile unora
dintre arme, să modifice expe-
riențe, să dea loc la inovații și
adaptări. Orice război presupu-
ne aplicarea unei doctrine de-
terminată, verificarea concep-
țelor tactice și strategice. Dar
ceea ce rămâne invariabil în a-
ceastă dinamică nestatornicie,
este indiscutabila predominan-
ță a spiritului; asupra materiei, a
voinței omenești asupra vrăș-
mășilor dovedite de lumea rea-
lităților neînsufletite, spiritul și
voința a căror vie expresiune
este Infanteristul dărzul, mo-
destul și tăcutul Infanterist.

„Infanteria, regina bătăliilor,
nu este o frază goală, un loc
comun: este o realitate palpi-

Convoaie de aprovizionare trase de pitoreștile
troici

tantă, adesea dramatică, eroică
întotdeauna; ea a primit și va

primi pecetea sfântă a jertfei
supreme și pe multele și întin-
sele fronturi pe care trebuie să
le susțină armata italiană.
Când spunem Infanterie, tre-
buie să înțelegem — în afară de
Infanteria de linie și de munte,
care este nervul Armatei — și
specialitățile sale de Alpi și
Bersaglieri, care, fără deosebire
și-au dăruit arzătoarea lor pa-
siune marelui și mistuitorului
rug al acestui crâncen război.

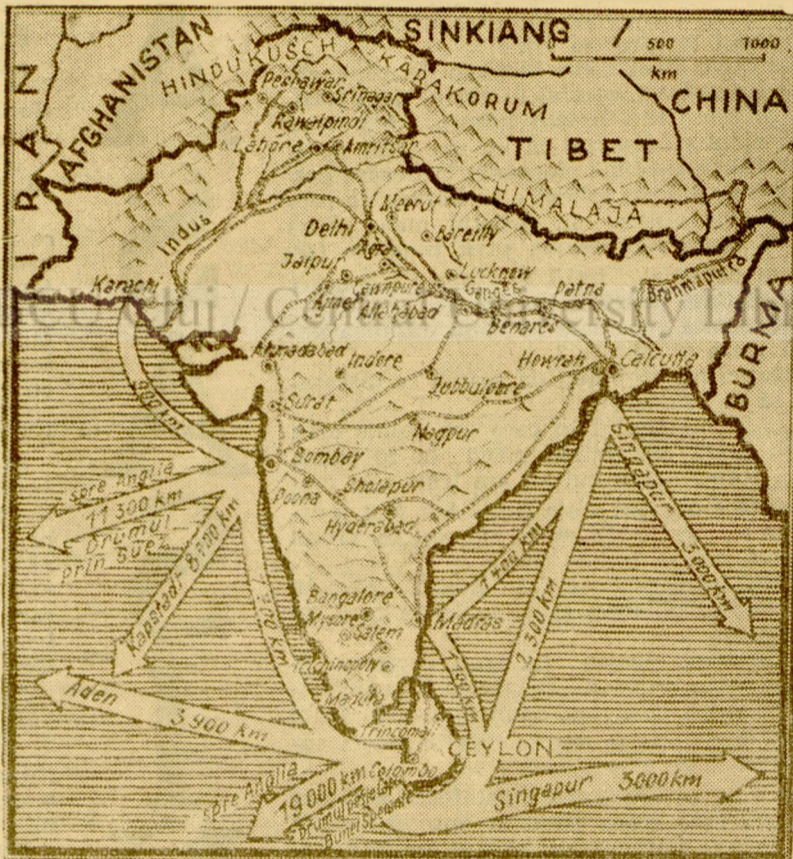
Dările de seamă ample asu-
pra operațiilor nu sunt cu pu-
tintă acum. Căci coresponden-
tul de pe front nu are dreptul
decât de a infatasa episoadele.

Infanteristul se află peste tot.
Într-un război ca acesta în care
factorul preponderent s'a ară-
tat a fi numărul oamenilor,
este nevoie de mulți Infante-
risti. Pretutindeni unde este
Infanteristul, acolo abundă epi-
soadele cele mai strălucitoare.
Vom povesti de data aceasta
faptele glorioase ale așa numi-
ților „Diavoli Rosii”

„Diavoli Rosii” sunt Infante-
ristii regimentelor 3 și 4 ale
Diviziei „Piemonte”, toți fii ai
arzătorului și generosului pă-
mânt sicilian, veterani, se poa-
te spune, ai războiului acesta,
pentru că au participat chiar
dela început aproape la toate
acțiunile mai însemnate.

(Continuare în pag. 6)

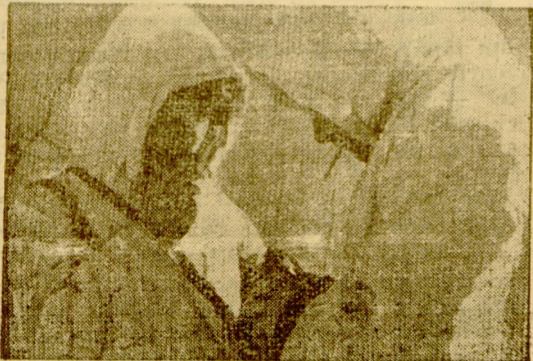
TĂRI ÎN ACTUALITATE

Harta drumurilor strategice ale Indiei

NUVELA INEDITĂ ! ? ! DE P. G. WOODHOUSE

... ASASIN ... ASASIN
NU SUNT DECÂT
UN ASASIN ORDINAR

— Un foc, vă rog!..

Lunea trecută, în ziua sosirii noastre
aci, la Botrel-sur-Mer (Pas de Ca-
lais) având de terminat o scrisoare
urgent, zisei prietenei mele Lucette:

— Scumpo, întrucât am puțină treabă
du-te, dacă vrei la Casino și ascultă mu-
zică. Voi veni în curând și eu acolo.

O oră mai târziu, când mă îndreptam
spre locul unde aveam s'o întâlnesc pe
Lucette, în sala de spectacol a Casinoului,
am remarcat prezența, în apropierea ei, a
unui individ blond, foarte tânăr și de sta-
tură mărunță, mâncând-o din ochi.

De atunci trecuseră mai multe zile:
Marți, Miercuri, Joi, Vineri. Do fie-
care dată când o lăsam pe Lucette

singură — fie pe plajă, la cofetărie, librărie
sau alt loc — când veneam după cinci mi-
nute sau o oră, observam totdeauna în apro-
pierea ei, la o distanță de cinci metri, pre-
zența insului respectiv, cu ochi lacomi
fixați asupra prietenei mele.

Dacă ați fost vreodată geloși, veți înțe-
lege la ce gesturi și fapte nesăbuite
poate îndemna acest sentiment, chiar
pe oamenii mai cinstiți, cumsecade și ne-
certăreți — cum dealtfel era cazul meu.

Eri în mod cu totul excepțional, mă scu-
lasem foarte de vreme, așa că pe la șapte
imi făceam de acum plimbarea pe faleză.

(Continuare în pag. 2).

CUM SĂ SCRIEM
 aifasurile despre chipul cum trebuie să scriem românește au tăcut de mult. Acum însă s'au stârnit din nou. După ce d. T. Pisani a fost ales de curând să facă parte din Academia de Științe Morale, inrușul vorbeii despre scrisul românesc s'a pornit iarăși. Domnia sa l-a tot purtat ba prin „Universul”, ba prin „Timpul”
 Pecetluit în felul acesta prin acea alegere, i s'a mărturisit vrednicia acelei lupte și deci iată prilejul de a mai scrie despre celace a fost trăsătura scriului d-lui Pisani, prin care s'a făcut cunoscut în lumea noastră.
 O mulțime de ziare au intrat acum în lurașul acestui taifas. Nu rare ori te întâlnești cu articole despre chipul cum trebuie scrisă limba românească. Au scris de curând, de mai multe ori, d. Teodor Râșcanu; apoi, tot de mai multe ori, d. Victor Eftimiu, în Acțiunea; d. Vineau și alții.
 Lumea rămâne însă tot nedumerită, fiindcă nu știe cum să aleagă. Unul zice așa, altul altfel. Unul spune să scriem numai cu vorbe românești. Altul ba nu, ci să folosim și vorbele străine, fiindcă dacă ai mai multe vorbe la îndemână, poți deosebi mai bine înțelesurile. A avea la îndemână numai vorbele vechi românești, este a lua lucrurile cu toptanul; pe când, dacă folosești și multe alte vorbe străine, ești cași cum ai avea și unele mai subțiri și mai ascuțite și poți da înțelesurile mai meșteșugit. Așa se spune.
 Fie și așa, dar lucrurile nu se opresc aici. Vorba este: Mă înțelege omul dacă scriu cu vorbe prea boierești, cu vorbe culese din străini?
 Aici e cheia trebii. Eu, dacă scriu, întesc ca lumea să mă înțeleagă. Dacă nu mă înțelege, ce rost este să mai scriu?
 Dar dacă scriu vorba străină te înțelege lumea? De unde de multe ori te păcălești și tu, cel cu condeiul în mână. Iei vorba și nu înțeles. Iar ea are altul după obârșia ei.
 Aici este păcăleala multora. Scriu vorbe ca factice și o iau cu înțelesul de faptă. lucrare. înțelesul ei însă nu e acesta, ci acel de închipuire. Zici trebuință factice, și aceasta înseamnă un trebuință simțită, pipăită, pe care o simți cu adevărat, ci e numai o trebuință mincinoasă închipuită.
 De nu mă credeți, căntați dicționarul Larousse, la cuvântul factice, și vedeți.
 La fel cu cuvântul lucrativ. Mulți îl iau cu înțelesul de harnic, muncitor, fiindcă seamănă cu vorba lucrare.
 Dar nici vorbă de așa ceva. El înseamnă aducător de câștig, de la latinescul lucrum, care înseamnă câștig, folos.
 Câți însă știu asta? Ei o iau după cum li se pare și așa se păcălesc.
 Apoi aici e temeinl discuținții. Dacă atâția se păcălesc cu vorbele străine, fiindcă nu le știu ce înseamnă, ce rost mai are să alergi după ele? Caută-le pe cele de bastină veche românească și n'ad să te păcălești, fiindcă le-ai învățat din copilărie.

In înfrigurata Islanda pot crește bananele

Pentru prima oară s'a reușit într'oseră din Islanda să se planteze și să se recolteze banane prin întrebuințarea apei provenită din izvoarele calde din apropiere de localitatea Reykjavick.
 Aceste încercări au dat un rezultat excelent, mai ales în sera unei islandeze numită Hlin Eir-ke.

TRATAMENTUL MALARIEI CU... APĂ DISTILATĂ

În Deutsche Medizinische Zeitschrift (No. 67 din 1941) găsim un interesant raport asupra unei tratamente puțin obișnuit al malariei. Este vorba de un tratament cu... apă distilată.

Bolnavul primește zilnic două injecții intravenoase de 10 ccm cu apă de două ori distilată și sterilizată. După 5-6 zile febra dispăre complet, microscopul dovedește ameliorare, iar bolnavul se simte și el mai bine. Tratamentul poate fi întrerupt după 10-14 zile, după ce bacciliile au dispărut complet din sânge.

Scene de pe front

Într'o seară de iarnă timpurie a apărut la Comandamentul german al unui

me oraș rusesc un căpitan mai în vârstă, întrebând de momentele soldaților din sector și în special de cel al locotenentului R. L.; comandantul putea să-l indice locul precis, dar nu știa să răspundă la întrebarea cum murise cel căutat.

Oferindu-se să însotească pe căpitan, a fost refuzat. După ce căpitanul petrecu o noapte de neliniște, plecând dimineața cu automobilul către locul indicat, în seară. Înainte de a ajunge acolo, observă în zăpada subțire o casă de oțel pe care o recimosecu ca fiind germană și se repezi la ea fără a putea justifica acest gest, deoarece astfel de căști nu lipseau împrejur.

O împuscătură străpunsese partea din față. „O moarte bună!” se gândi el, înfățișându-și în minte pe fiul său murind în spasmuri. Înăuntrul căștii găsi numele copilului său, locotenentul R. L., scris cu cerneală. La plecare lăsă la locul ei casca fiului drag care o purtase înainte de a muri.

Vaza de porțelan

Într'o după amiază de Octombrie, locotenentul F. Z. a trecut prin parcul Peterhof, unde se încrucisau focurile mitralierelor sovietice, și s'a îndreptat către unul dintre multele castele. Cum nu se întorsese nici după două ore și artileria începuse să tragă, temându-se de o nenorocire camarazii au trimis

după el la castel un locotenent cu un însoțitor pentru a căuta pe cel dispărut.

Surpriză!
 L-au găsit stând pe un scaun aurit dintr'o mare cameră a castelului pus-titu, privind confundat în contemplare silueta splendidă a unui vas de porțelan înalt de un metru. După ce-l bătu ușor pe umăr, camaradul îl întrebă dacă n'a auzit artileria. Ca trezit din somn, locotenentul F. Z. spuse:
 — „Asta face frumusețea și măi frumoasă!”.

Sobe de buzunar

Aprorape în nici o altă țară sobele de buzunar nu sunt atât de populare în lunile de iarnă ca în Japonia. Sobele de buzunar au mărimea unei tabachere.

Există și sobe de încălzire pentru elevi, care deasemenea nu se pot lipsi de acest sistem de încălzire în drumul spre școală. Soba de buzunar este umplută cu o substanță care arde fără să facă fum sau gaze.

Ca material pentru această substanță incandescentă se folosesc indecosebi lujeri de căneță carbonizată și pulverizată, care sunt transformați într'o masă solidă prin adăugirea unui ulei vegetal.

Hoinăream dealungul țărmlui cu multă prevedere, gândindu-mă că nenorocitul care ar face un pas gersit, cu greu ar mai putea fi socotit printre cei vii.

La vre-o cinci metri distanță de mine, zăresc un individ, cocoțat în vârful unei stânci, contemplând liniștit natura. Mă uitai mai atent și observai că nu era altul decât blondul de care mă ciocneam la fiecare pas.

N aș putea explica ce turburare s'a produs atunci în sufletul meu. Fără să-mi dau seama prea bine, ce fac, m'am apropiat tiptil și dintr'o mișcare bruscă l-am îmbrăncit în mare.

Ați comis vre-odată în viața dumneavoastră vre-o crimă? Nu?

Atunci nu vă puteți da seama ce înseamnă să ai remușcări.

D în momentul în care am comis acea faptă necugetată, până la 10 seara, când m'am culcat, am trăit cele mai groaznice ore din viața mea. Am fost incapabil să descleștez gura, să rostesc vreun cuvânt sau să îmbuc ceva.

Fără încetare mă frământam, căci în urechi îmi răsunau reproșurile pe care mi le făceam:

A sasin... asasin... nu sunt decât un asasin ordinar... Băiatul o fi având familie, prieteni... aruncându-l în mare ai semănat jale și desnădejde în atâtea suflete”.

Și apoi ce ore inspăimântătoare petrecute dela zece seara până la opt dimineața! De fiecare dată când adormeam mă trezeam înfricat de visele inspăimântătoare cari turburau scurtele mele perioade de somnolență. Mi se părea că-l văd pe tânărul blond înghițit de o balenă, luptând disperat să scape, sau întins în fundul mării, înconjurat de mii de crustacee cari se pregăteau să-l devoreze.

S e știe că asasinii simt întotdeauna nevoia de a se întoarce la locul crimei. Dimineața, după ce-am înghițit cu greu micul dejun, mă pregăteam să părăsesc hotelul îndreptându-mă spre faleză.

C âțiva băieți alergau cu ziarele sosite de curând din Paris tipând cât li ținea gura:

— „Le Journal”! Cereți „Le Journal”!

Traversarea Canalului Mânecii!
 Fără să dau prea mare atențiune strigătelor, cumpărai, ca de obicei, un jurnal și-l desfăcuti mașinal, fără prea mare interes.

Cum să vă descriu uimirea care m'a cuprins atunci când privirile mele au căzut asupra unui articol din mijlocul paginii, tipărit cu litere de o schioapă, intitulat:

**A
S
A
S
I
N
U
L**

**URMARE
DIN PAG. I**

„Un înnotător traversează Canalul Mânecii”.

Ș i în mijlocul articolului o fotografie... fotografia... nu, e imposibil să ghicești a cui era... ei bine, fotografia blondului pipernicic care mă obseda.

Cu mare grabă citii rândurile următoare: „De data asta faptul s'a consumat: Canalul Mânecii a fost traversat.”

„Eri, cam pe la orele unsprezece, în timp ce pescarii din Folkestone se pregăteau să arunce plasa, văzură la orizont, plutind, un tânăr blond care, cu mișcări îndemănătice și repezi se apropia de coastă. Acesta nu întârziă să pună piciorul pe solul britanic. El sosia dela Botrel-sur-Mer, de unde pornise, cu patru ore înainte.

„Numele îndrăznețului înnotător este Peter Fyord.”

Peter Fyord, acest nume este destul de cunoscut specialiștilor în natație.

„Reamintim doar că Peter Fyord a sosit primul, anul trecut, în cursa Paris-Suresnes. „Peter Fyord! Acest nume merită să rămâie celebru, căci este numele unui erou care, ca toți eroii de altfel, este modest: pentru plecarea sa el n'a convocat nici reporteri, nici fotografi...”

R amăsei ca trăznit la citirea acestui articol. În același moment observai o femeie, îmbrăcată în costum de călătorie, cu o valiză în mâna dreaptă și cu numărul de ziar pe care-l citisem puțin înainte în mâna stângă.

Mă frecai la ochi căci credeam că sunt prada unei halucinații. Dar, din păcate nu visam. Femeia era Lucette. Mă grăbii spre dânsa:

— Unde pleci Lucette?
 Ea păru foarte stingherită la vederea mea.

— Unde plec?
 — Da, ce gânduri ai?

E a pâli, se roși și izbucni în lacrimi.
 — Poate că n'ai remarcat scumpul meu, dar dela sosirea noastră aci, un

om tânăr, blond, mărunț, îmi făcea o curte foarte stăruitoare. Până azi dimineață Peter — căci am aflat din „Le Journal” că-l chiamă Peter Fyord — nu-mi plăcea deloc și nici nu mă gândeam să-i acord vreo atenție.

D ar ieri, a săvârșit o faptă minunată. Acum e celebru. Și vezi tu... scumpul meu... Sentimentul e mai tare decât voința mea... Mă grăbesc să-l întâlnesc și să mă arunc în strânsimea brațelor sale, atât de viguroase încât i-au permis să traverseze, înnot, Canalul Mânecii.

GEMENII...

Ată justiția voastră engleză care ocrește pe oamenii săraci. Priviți spina-reă mea și coapsele mele, care au fost lovite cu bastonul. Eu sunt un biet om și nu există justiția în tribunale.

Eram doi, amândoi născuți gemeni, dar v'o jur, eu am venit întâi pe lume și Ram Dass e mai mic ca mine cu cel puțin trei respirații.

Dar noi ne asemănăm — eu și fratele meu, care e o creatură fără onoare — ne asemănăm astfel încât nimeni, văzându-ne împreună sau separat, nu știe care era Durga Dass.

Eu sunt un Mahajun din Pali, în Morwar, și om cinstit. Eu spun adevărul.

Când am fost mari, am părăsit casa părintească și am alergat la Punjab, unde toți oamenii sunt fii de magari.

Ținurăm împreună o prăvălie la Isser-Jang — eu și fratele meu — lângă marea puț, unde echipajul guvernatorului ia apă. Dar Ram Dass care e fără credință, îmi căuta ceartă și ne despărțirăm. El își luă cărțile, oalele, pecetea și se făcu bunnia — împrumutător — în strada mare din Isser-Jang, lângă poarta pe unde duce drumul la Montgomery.

Nu a fost greșala mea că ne-am smuls turbanele noastre unul altuia. Eu sunt un Mahajun din Pali și spun totdeauna adevărul.

Ram Dass a fost hoțul și mincinosul.

Or, nimeni, nici chiar copiii mici nu puteau recunoaște la prima vedere care era Ram Dass și care era Durga Dass.

Dar toți oamenii din Isser-Jang ne calificau de hoți.

Eu spuneau vorbe foarte rele, dar eu câștigam bani din paturile lor, din obiectele lor de bucatărie, din semănăturile lor necușe și din vițelii lor nenăscuți. Eram imbecil, incapabil să roadă unghite de la picioarele unui Marwari din Pali. Eu le împrumutam bani, puțin aci, puțin colea.

Dumnezeu mi-e martor că sunt un om sărac. Toți banii sunt la Ram Dass. Fiii săi să devină creștini, fiica lui să devină o tortă aprinsă și rușinea să se abată peste casa lui generație după generație. Ea să moară fără să fi fost măritată și să fie mama a numeroși bastarziți Lumina să se stingă în casa lui Ram Dass, fratele meu.

Iată rugăciunile ce fac de două ori pe zi, însoțindu-le de daruri și farmece.

Dincolo de porțile lui Isser-Jang era un proprietar care locuia la o milă numai pe drumul care duce la Montgomery; el se numea Muhamed Shan, fiul unui Nabab. Era un mare drac și bea vin.

Cât timp erau femeile în casa lui, și vin și bani pentru serbări de nuntă, el a fost vesel, și a lins buzele.

Ram Dass îi împrumută bani, un lakh, jumătate lakh... știu eu? Și cât timp durau banii împrumutați, proprietarul nu se sinchisea de ceiace semnase.

Oamenii din Isser-Jang, erau partea mea: proprietarul și împrejurimile orașului erau partea lui Ram Dass; așa ne înțeleseram.

Eu eram cel înșelat, căci oamenii din Isser-Jang erau calici. Eu luptam cum puteam, dar Ram Dass n'avea decât să se posteze în fața porții proprietarului pentru a primi din mâinile intendentului, sumele dăscrute.

În toamna anului care urma împrumutului, Ram Dass spuse proprietarului:

— Plătește-mi ce-mi datorezi.

Dar proprietarul îl ocără.

Atunci Ram Dass se duse la tribunal cu hârtiile și obțină sechestru pe averea proprietarului.

Ram Dass luă o bucată de pământ, apoi alta, trimițând oamenii săi pentru a îngriji recolta.

Astfel el se strecură în proprietate, căci avea hârtiile în regulă și numele guvernului era scris pe timbre, până în ziua când oamenii săi păstrară pe seama lui recoltele din jurul mării case albe a proprietarului. **A** fost o lovitură bine executată, dar când proprietarul văzu aceasta, se supără tare și blestemă pe Ram Dass.

Proprietarul se mâniă, dar Ram Dass răsă și reclamă nouă bucăți de pământ, așa cum scrie pe hârtie.

Era în luna lui Phagun.

Eu încălecasem și mă duceam să vorbesc cu omul care fabrică bijuterii de lac pe drumul care duce la Montgomery; omul acesta îmi datora bani.

Și înainte mea călărea fratele meu Ram Dass. Când mă zări, o coti și se infundă în spicele de grâu, căci ne uram.

Îmi urmai calea și ajunsei lângă boschetul de portocali de lângă casa proprietarului.

Acolo am fost întâlnit de patru oameni, tărâe-brâu, mahomedani, — cu fețele mascate.

Ei prinseră calul meu de hături, strigând: — Iată-l pe Ram Dass; dați în el!

Ei mă ciomăgîră cu bastoane grele cu vârful de oțel, astfel că sfârși prin a le cere grație și căzuși leșinat.

Dar acești sălbatici continuară să mă bată, strigând:

— O, Ram Dass, tu se pițește dobânda în monedă sunătoare și în palmă, Ram Dass.

Strigam din toate puterile că nu eram Ram Dass, ci Durga Dass, fratele său. Ei loviră și mai tare și n'au lăsat numai când n'au mai putut să sting.

Dar am văzut figurile lor: era Elahu Baksh, care alcargă alături de calul alb al proprietarului; era Nur Ali, paznicul porții și Wapib Ali bucătarul atât de vornic; și Abdul-Lotif, mesagerul, cari fac toți parte din casa proprietarului.

Când acești patru oameni au plecat răzând, fratele meu Ram Dass eși din grâu și plânse ea și cum ași fi murit. Dar eu deschisei ochii și îl rugai să-mi aducă apă.

Când isprăvii de băut, el mă luă în spinare și mă duse pe drumuri ocolite la Isser Jang.

Înima mea se întoarse atunci spre Ram Dass, fratele meu, și ura dispăru.

Dar un șarpe rămâne șarpe până la moarte și un mincinos rămâne mincinos până în ziua când pedeapsa lui Dumnezeu îl ia de călcâie. Am fost prost când am avut încredere în fratele meu, fiul mamei mele.

Când ne-am întors acasă, i-am povestit cele întâmplate și el îmi spuse:

— Fără îndoială pe mine au vrut să mă bată. Dar te poți adresa tribunalelor și, pe deasupra există justiția din Surkor. Când te vei vindeca, adresează-te tribunalelor.

Or, pe timpul când părăsisem Pali, era foamete dela Yeysulmir până la Gurgaon. Ea se întinse la sud până la Gogunda.

Pe vremea aceea, sora tatălui meu veni să trăiască cu noi la Isser-Jang; un om trebuie să se preocupe înainte de toate să nu lase să moară de foamete rudele sale.

Când se ivi cearta între noi doi, sora tatălui meu — o cățea slabă și răbă — spuse că Ram Dass avea dreptate și se duse cu el.

Și cum ea cunoștea multe leacuri și medicina, Ram Dass mă încredință ei, slăbit cum eram de acea bătae.

După două zile de boală, mă apucară frigurile și eu inscrisei în memorie această fe-

bră pe seama celor ce-mi datorau proprietarul.

Onujabișii din Isser-Jang sunt toți fii de măgar, dar sunt excelenți martori. Voi găsi martori de cumpărat cu duzina. Fiecare va mărturisi nu numai contra lui Nur Ali, Wapib Ali, Abdul Latif, dar și contra proprietarului, spunând că el a ordonat oamenilor lui să mă bată și că mi-au furat 200 rupii.

Îr schimbul acestei ultime mărturii, soțoteam să reduc puțin suma ce mi-o datora fabricantul de bibelouri de lac. El va spune că mi-a plătit chiar el această sumă, că a văzut de departe cum mi-a fost luată, dar fiindu-i frică a fugit.

Spusei planul acesta fratelui meu Ram Dass. El aprobă combinația, și îmi ajută să mă fac bine pentru a fi în stare să ies. Înima mea se deschise față de fratele meu și îi spusei numele acelor pe care voiam să-i chem ca martori, dar nici Sahib Magistratul, nici proprietarul nu puteau cunoaște acest amănunt.

Febra persistă și după febră fui apucat de colici și dureri teribile. În ziua aceea crezui că nu se apropie sfârșitul, dar acum știu că aceea care îmi dădea leacuri, sora tatălui meu, mi-a pregătit această nouă boală.

Ram Dass spunând că locuința mea e închisă cu cheia, îmi aduse cheia, registrele și toți banii pe care am adunat, fiindu-i teamă să nu vie hoții.

Erau puțin bani pe care se se casa mea, poate zecă rupii pe care Mariană și eu am adunat. Dumnezeu mi-e martor că sunt un om sărac.

Intr-o seară, după ce vorbisem cu inima deschisă cu Ram Dass despre procesul pe care voiam să-l intentez proprietarului și când Ram Dass mi-a dat numele lor scrise, fui apucat de o nouă criză violentă, care mă reținu în pat.

Când mi-am revenit puțin — nu pot să știu după câte zile — mă interesai de Ram Dass, și sora tatălui meu îmi spuse că s'a dus la Montgomery pentru un proces.

Luai un medicament și adormii cu un somn greu care dură mult timp.

Când mă trezii, era tăcere în casa lui Ram Dass. Strigai; nimeni nu răspunde. Luai un baston și eșii cu pași încetei. Ajunsei în fine pe piață, la puț.

Eram furios pe proprietarul care mă făcea să îndur asemenea chinuri.

M'am dus să văd pe Jawar-Snigh dulgherul; numele lui era în capul listei martorilor contra proprietarilor și i-am zis:

— Totul e gata; știi ce ai de spus?

Jawar Singh îmi răspunde:

— Ce înseamnă asta? De ce ai venit la mine, Durga Dass?

Răspunsei:

— M'am sculat din pat, unde am stat mult timp, din cauza loviturilor primite. Unde e Ram Dass, fratele meu, care trebuia să încheie aranjamentele cu martorii? Cred că tu și ceilalți sunteți la curent?

Atunci Jawar Singh zise:

A — Ce te privește pe d-ta, domnule? Eu am depus mărturia și am fost plătit și proprietarul, prin sentința tribunalului, a plătit atât cele 500 rupii pe care le furase lui Ram Dass, cât și alte 500 din cauza răului pe care l'a făcut fratelui d-tale.

Puțul și palmierul din piață se șterseră din ochii mei, dar mă sprijinii pe baston și zisei:

(Continuare în pag. 7)

de RUDYARD KIPLING

NUNTA DE AUR

DIN ANTOLOGIA HUMORULUI STRAIN

Se instalaseră acum cinci sau șase ani în susul străzii Lafontaine, la Auteuil, venind nu se știe de unde. Se numeau Walter: unul din acele nume cosmopolite care nu trădează origina; și persoanele lor curioase preocupau acel tăcut cartier unde se trănănește câte puțin, ca în provincie. De două ori pe zi la 11 și la 5, d. Walter pleca pentru plimbarea sa igienică, foarte drept și cu pasul ușor cu toți cei 75 ani ai săi, cu figura de o prospățime artificială de măr conservat, strâns într'o redingotă corectă, cu butoniera împodobită cu un ordin strein. În zilele de ploaie el scurta plimbarea, intra într'o cafenea, cerceta ziarele și schimba câteva vorbe cu obicinuiții. Avea vocea scurtă și un accent tot atât de discret ca și numele lui, prin care treceau aproape nevăzute sunete guturale care puteau fi germane, diftongi cari puteau fi englezești și aspirațiuni cari veneau poate din limba rusă. „De unde dracu poate să fi venit?” se întrebau în urma lui. Și presupunerile își făceau drum; de sigur era un German care își ascundea naționalitatea... sau poate un Englez care nu și-o spune... asta nu privește pe nimeni... sau un Rus care face mister din plăcere de mister...

Cât despre d-na Walter, ea nu iese decât pentru târgueli și nu se oprea niciodată să trănănească cu furnisorii. Cu câțiva ani mai tânără ca soțul ei, era mai frântă, cu părul alb, cu tenul sbârcit, cu talia încovoiată, cu ochii jumătate stinși, și în alura ei, în mersul ei, în aerul ei avea un nu știu ce dureros pe care îl au ființele îmbătrânite în suferință. Nu era ajutată în menajul ei decât de o femeie, numită Marianna, nevasta unui tapițer care venea dimineața și pleca la prânz în momentul când d. Walter se întorcea dela plimbarea lui igienică pentru a sta la masă. Marianna nu se ocupa decât de odăi și de munca brută. Căci d-na Walter făcea chiar ea bucatăria, o bucatărie burgheză, dar foarte îngrijită, în care intrau mâncări exotice: „risotto” milanez cu ficat de păsări, creastă de cocoș și trufe albe; „carry”; mici bucați de berbec la frigare, cum se mănâncă la Constantinopol sub numele de „cheps-kebas”; anchois și brânză albă prăjite, cari în Sicilia se numește „Sfinx”, pe scurt mâncări cosmopolite, cari de altfel, ca și restul, nu trădau origina celor doi soți. Din viața lor Marianna nu vedea nimic: odată suindu-se să caute un obiect uitat, se auzi vocea iritată a d-lui Walter răsunând în sufragerie. După două, trei zile ea voi să reînvoiască greșala, ieșind sub un pretext oarecare, și auzi iar vocea certărească. Dar d-na Walter spunându-i că dacă mai intră vreodată în apartament în afară de „orele sale”, va fi concediată, ea și-a stăpânit curiozitatea. Din puținul cât văzuse, ea conchise că d. Walter era gurmând și pretențios și că soția sa se condamna să rămână singură cu el pentru a ascunde streinilor certurile menajului lor. Ast-

fel ea fu surprinsă când într'o zi d-na Walter îi spuse:

Măine ai putea să rămâi toată ziua, Marianna? Am un dinu și voi avea nevoie de tine.

Marianna știa că întrebările ei rămăneau de obicei fără răspuns; totuși ea întrebă într'un paroxism subit de curiozitate:

— Doamna are lume?

Și în loc s'o biciaască cu privirea care îi impunea tăcere, d-na Walter explică:

— Nu, dar noi serbăm mâine nunta noastră, de aur și ne îngăduim o mică sărbătoare... În ziua aceea vreau să mănânc fără a mă ridica dela masă... Înțelegi?...

Marianna înțelese: fimețea ei populară, care descurecă din instinct problemele complicate ale purtării aproapelui, îi spuse imediat că aci era un mister și că această nuntă de aur va fi originală.

Această idee a nunții de aur venea natural dela d. Walter; într'o zi, după observațiuni neplăcute pentru un „gulas” pe care nu-l găsea destul de piperat, el spuse soției sale:

— Apropos... ști că se apropie 14 Octombrie?

De multă vreme ea nu mai serba nici o aniversare, și abia zilele de Paște, Crăciun și Anul Nou se desprindeau în monotonia zilelor:

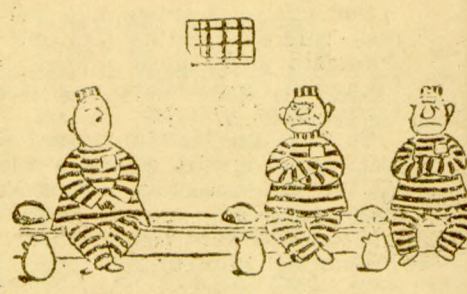
— Ei, și!... făcu ea fără a înțelege.

Cum, ei și!... Această dată nu-ți spune nimic?... Te recunosc așa cum ești; fără inimă și fără cap... 14 Octombrie e aniversarea căsătoriei noastre... a 50-a, draga mea... Nunta de aur... E vorba s'o serbăm, ce zici?... O masă bună cum știi s'o faci în zilele tale cele bune, cu o sticlă de șampanie ca desert... Ei! ei! asta ne va reînțineri....

Un mic prânz bun cu șampanie la desert, aceasta e tot ce vedea d. Walter în această dată, pe care lăcomia sa i-o amintea numai decât. Cum el nu se ocupa de soția sa, el nu observă că ea pâli și nu mai mănăcă nimic. Și, liniștit, el aștepta „ziua cea mare”.

D-na Walter era turburată. Cincizeci de ani! Dumnezeule, era oare cu putință? De cincizeci de ani, jumătate secol, durată a două generații, târa ea acest sacrificiu încet al vieții sale; cincizeci ani de când îmbătrânirea așteptând dela ziua următoare o rază de bucurie sau afectiune, care nu se ivea niciodată; cincizeci ani de când ideile revoltătoare încolțeau pe tăcute, apoi izbucneau în fundul sufletului ei însăși. Sunt cincizeci ani de când, tânără, blondă, frumoasă și cu spiritul atât de vii, ea pusese mâna ei în mâna acestui bărbat... Aceasta s'a petrecut foarte departe, într'o țară dela sud, într'o zi cu soare, o zi de căldură, printre surâsurile unei naturi înveselite, cu cântece, râsete, veselie și dansuri... El era tânăr. Ea îl iubea. Ea credea în el; în fața lor, un viitor frumos desfășura orizonturile sale albastre... Și decepția începu a doua zi după nuntă, când ea văzu în sufletul acestui om împodobit de ea cu toate

Săptăm

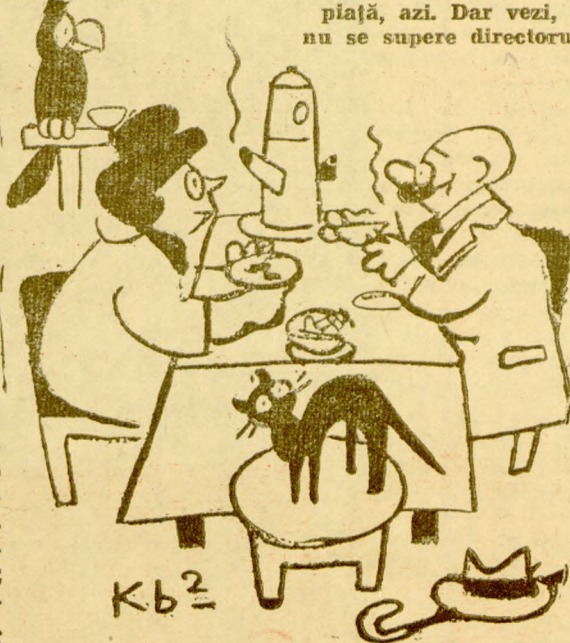
Speculantul la închisoare

INCHISOARE

LA GHICITOARE

— E rândul tău să mergi la piață, azi. Dar vezi, nu întârzia, să nu se supere directorul.

— Drept să spun nu cred în preziceri. Aveți nsă cafea bună și de asta am venit.

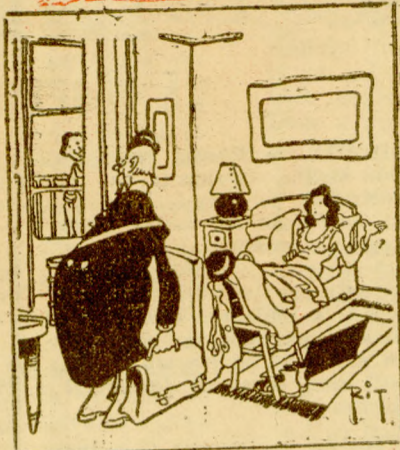
BANCI

Un domn (care a dat rând un costum de cerșetor): Iar vii? Și așa de jerpelit? Ce alt costumul pe care ți l-am dat? Cerșetorul: L'am văcut șule. Cu costumul ăla nu să merg la cerșit!

ai

IN ANGLIA

— Cum draga mea au și venit parasiștiții?

BANCURI

Ioneasca vizitează muzeul Luvru din Paris. În fața „Giocondei”, o prietenă o întreabă:

— Nu-i așa că e un tablou minunat?

— Il am și eu acasă, deasupra patului, dar așa mărit cum e aici, nu-mi place nici de frică.

ROMEO ȘI JULIETTA 1942

— Bine, vei rămâne la mine astăseară... Dar, ridică sus gulerul pardesiului.

NUNTA DE AUR

DIN ANTOLOGIA HUMORULUI STRAIN

delicatețele, dormind și lăfăindu-se un monstruos egoism; și decepția crescă din zi în zi, din lună în lună, din an în an, în călătoriile în care o țara dela un capăt la altul al lumii, în doliurile comune pe care el nu le împărțea, îndemănată să îndepărteze din drumul său toate obstacolele traiului său bun. Totuși, cu toate neliniștile cari prelungesc ceasurile, cu toate lacrimile vărsate, timpul a mers, a mers atât de repede, încât viața sfârșită acum nu mai ascundea nimic din puținul necunoscut ce-i rămăsese de destăruț, și nu mai erau speranțe decât acele ale lumii misterioase de apoi... Și până și aceste speranțe supreme nu le-a distrus egoismul acestuia om? Nu a pângărit el credința ei cu aceleași batjocuri, cum făcuse cu visurile ei de fată?... Și acum, în picioare, pe aceste ruine, disprețuitor de a căuta vreă amintire bună în cei 50 ani morți, indiferent la regretele trecutului ca și la amenințările viitorului, el cerea o masă bună cu șampanie la desert... Ah! acest dîneu!... Dacă ar putea să fie o răsunare!... Dacă sărmana femeie ar putea servi toate amărăcimile, toate otrăvurile înghițite picătură cu picătură!... Dacă ar putea găsi curajul de a realiza tîrziu proiectul de atîtea ori năruit, de a scutura jugul și de a pleca, de a-l lăsa singur, și de a trăi ultimele zile departe de el!...

În așteptarea micului dîneu, „cum știa să-i facă soția sa” și cum îi plăcea lui domnul Walter fu bine dispus toată ziua. Dar buna lui dispoziție nu întrecea pe cealaltă; ea se manifesta prin glume de un gust special, acre, pe care le sublinia cu un surâs întepător care era expresia exactă a inimii sale. De trei sau patru ori în timpul zilei el spusese soției sale, pe tonul acesta, în cuvinte pe care le credea spirituale, că n'a iubit-o niciodată, că nu era bună decât să supravegheze cratițele și alte gentilețe cari cădeau ca insulte grosolane. Ca de obicei, ea nu-i răspunsese decât cu o privire încrămășată, al cărei dureros reproș nu l'a înțeles el niciodată; și orele trecură.

În sfîrșit, vechea pendulă care i-a urmărit peste tot, sună ora șase; și la ultima bătăe d. Walter, care se întorcea dela plimbarea sa igienică, deschise ușa sufrageriei. Masa nu era pusă...

Nu e nimic mai decepționat decât să vezi prelungindu-se așteptarea unei plăceri mîngăiată dinainte; și la aspectul acestei camere goale, care amenința cu o lungă întarziere, d. Walter se înfură imediat. Agitat cu sângele în obraji, el alergă la bucatărie, dar rămase uimit găsind numai pe Marianna.

— Și Doamna?...

— Doamna a eșit.

— Cum, eșit?... Unde?... Ce a spus?...

— Doamna a spus că azi se va mânca la ora șapte...

...Ora șapte! o oră de așteptare... Și plecată... Pentru ce...

Ora fu lungă. D. Walter n'a fost niciodată mai viu contrariat. El curețea cabinetul său în toate felu-

rile, cercetând enigma care obseda mintea sa: de ce soția sa eșise în ziua aceea chiar, schimbând ora dîneului?... Enigma creștea, se agrava, așa că începu prin a concepe neliniști nebune; îi veni gîndul că soția sa își pierduse subit rațiunea și el întrevăzu urmările turburătoare ale unui asemenea accident. Când pendula sună ora șapte, acul continua să meargă, cabinetul fu prea îngust; el străbătu toate camerele apartamentului, deschizînd ușile, numărîndu-și pașii pentru a se distra; și sfârși prin a se întoarce în bucatărie. El credea că Marianna îi va spune ceva. Ea se ținu bine însă.

El întrebă în cele din urmă:

Ei bine, doamna nu mai vine?...

— Ah! uitasem să spun domnului... Doamna mi-a spus să comunic domnului ca domnul să nu se neliniștească dacă doamna va întârzia puțin...

Va întârzia puțin!... O oră după ora obicinuită și mai bine de 20 minute peste ora convenită!... Și acest dîneu, acest dîneu al nunții de aur, incredințat unei femei a cărei bucatărie n'o gustase niciodată! El întrebă morocănos:

— Ce se servește la masă?...

Și Marianna, tot prefăcută:

— Doamna mi-a zis să nu spun nimic domnului, fiindcă sînt surprize...

Surprize... Acest cuvînt fu ca un fulger; fără îndoială soția sa eșise să caute ceva deosebit, rar, care venea de departe, care sosea cu un tren de la sud, care nu se putea avea mai de vreme... Bună femeie! Și mînia sa se topi într-o tandreie vagă pe care o mîrea pofta de mîncare...

Un pas pe scară, ușa se deschise, d-na Walter e aci, cam palidă, gîfîind încă dela cele patru etaje urcate... Are mâinile goale; nu e nici o surpriză.

— Ah! iată-te înfîrșit!... E aproape ora opt... Ce înseamnă aceasta?...

— Nimic... preferam să mîncăm tîrziu azi... Poți să servești, Marianna...

El și-a reluat aerul de despot, dar calmul neobicinuit al răspunsului îl nîmi. S'au așezat la masă liniștiți, Marianna aduse supora din care eșeau aburi...

— Supă de doivleac!... de doivleac!... Și ști că o detest!

— Mie îmi place mult, și sunt aproape treizeci de ani decînd n'am mai mîncat-o...

Aceasta era spus cu un ton gîndit, calm, care nu admite răspuns; și d. Walter, încrămășit, rămînea cu gura căscată, fără a găsi un cuvînt de spus, în timp ce soția sa mîncăncă încet silindu-se, câteva linguri...

— Și iată peștele!...

— Ah! tu îți bați joc de mine!

O știucă!... cu sos olandez, încă!... Ca și cum tu nu ai ști că nu-mi place decât peștele de mare!...

— Mie îmi place numai pește de apă dulce...

Și totuși ea nu se atînge de porția ce și-a servit. Cu ochii vagi, ea

(Continuare în pag. 7)

Adem

(Urmare din pag. 14)

Mutati într'unul din sectoarele nordice ale frontului grec, au fost cei dintâi care au coborât pe câmpul de bătălie, îndurând și înfruntând, nu numai dusmanul luptând cu disperare, dar și groaznicele vrăj-mășii ale iernii. „Diavolii Roșii” au susținut cea mai mare parte a luptelor în regiuni în care zăpada căzută din belseg dădea năltimea de un metru.

A afară de zăpada așezată mai era și vântul, un vânt furios care lua sufletul.

Când forțele potrivnice sunt egale, vremea dar și-o împart în chip egal, dar când există o nepotrivire de forțe, atunci vrăsmășia vremii este un dusman pentru cei mai puțini numeroși și mai puțin puternici. Divizia „Piemonte” a fost înfrântă în chip variat: Regimentul 3 Infanterie luptă alături de Alpinii „Tridentinei”, Regimentul 4 împreună cu Infanteriștii Diviziei „Parma”. Acțiunile sunt aspre și săngeroase. Conform vechiei și înrădăcinatei tradiții italiene, ofiterii sunt cei dintâi pretutindeu, cei dintâi în a îndrăzni „ceea ce n'a mai fost îndrăznit” în a se jertfi, numai și numai pentru a aduce la biruință pe vitejii lor ostasi. Căci nu trebuie să uităm, că în armata italiană legătura dintre ofiter și soldat a fost impuțernicită și de faptul că ofiterii au fost întotdeauna o pildă vie a oamenilor lor.

Maiorul Giorgio Crisanti, comandantul Batalionului 2 al Regimentului 4 cade în fruntea ostasilor săi după ce a adus drapelul la biruință. În aceeași zi, este răpus dar înconunat de glorie și comandantul Companiei 5 a Batalionului său. Rănit în timpul unei acțiuni viteazul căpitan a continuat totuși să lupte. Lupta devine mai dărză iar focul ucigător al artileriei sporește. Căpitanul este rănit pentru a doua oară și refuză din nou orice îngrijire. Dar acțiunea sporește în violență neconținută. Trebuie să rezisti sub un foc de iad, să zădărnicești neîncetata presiune potrivnică. Noaptea își coboară vâlul negru. Căpitanul, desi rănit de două ori se află în fruntea oamenilor săi în prima linie. Rănilile înăsprite de ger și de oboseală, trebuie să-l dor îngrozitor, dar nu cedează. Rămâne întreaga noapte pe poziție. Dimineața, când alternarea atacurilor și contra atacurilor capătă un ritm drăcesc, căpitanul, cu trupul sleit și chinut de fri-

guri, dar cu voința neclintită, mai ese încă o dată cu compănă să și luptă până când lovit pentru a treia oară, de data aceasta mortal, cade în fruntea oamenilor săi.

Locotenentul B. din Batalionul 3, tot din Regimentul 4 Infanterie stăvilește cu câțiva oameni drumul inamicului. Rănit continuă lupta stărnind îndărăjirea inamicului. Este rănit din nou, dar nu cedează. Inamicii concentrează atunci focul mitralierelor asupra lui. Rezistă neîmfricat. O rapală își atinge ținta, viteazul locotenent este rănit pentru a treia oară. Arma i-a fost distrusă, nu mai poate trage. Inamicii înaintează.

Dar voința de a rezista e mai puternică decât durerea. Rămâne nemșcat prefăcându-se mort. Vrăsmășii trec peste el într-o goană barbară. Sfâșiat ciuruit, însângerat, îl cred mort și cu barbaria care îi caracterizează săvârșesc acte de cruzime împotriva aceea ce socotese un cadavru. Unul îl izbește cu piciorul, altul îl căcă pește față... Cel care simulase moartea, rezistând rănilor, mai găsește țaria de a nu tipa, dar nu rezistă masacrului asasinilor și leșină...

Locotenentul S. fiind încreștit este făcut prizonier. Este ieșit de haine și de lucruri. Desbrăcat este împuns cu baioneta. Una din brute observă că a mai rămas ceva de prădat: verigheta. Il silesc s'o scoată, dar degetele sunt umflate și dor cumplit din pricina degerăturilor. Brutele încearcă să-i tae degetul, printr'un efort dincolo de puterile omenești. Locotenentul izbuteste să-si smulgă cu carnea depe deget verigheta. Pentru această din urmă pradă însă brutele încep să se încaere. Profitând de acest prilej izbuteste să fugă dându-si drumul pe alunecusul înghetat al unei coaste aproape abruptă. Despuțat, rătăcește tot restul zilei și toată noaptea.

Corpul martirizat este aproape copleșit de suferința supraomenească, dar voința îl face să reziste. Ajunge la țărnul unui râu, pe care îl trece printre sloiurile sparte de ghiulelele tunurilor și izbuteste să reintre în liniile italiene.

Astăzi acest viteaz care a îndurat chinuri pe care nici închipuirea rafinată a lui Dante nu le-a găsit pentru pedepsii din Infern, este un mare mutilat.

VĂ RĂSPUNDE JOSEPH de SAXA

MIOARA. — Postul acela de radio străin, puternic ca și Bucureștiul, pe care-l auzi pe undă medie de 490 metri, este cea mai puternică emisiune germană și reunește toate posturile principale ale Reichului. Are într'adevăr o emisiune foarte puternică, după cum are un program minunat, în fiecare zi. La rândul meu, îl ascult deseori și cu plăcere.

DIODOR. — Japonia și-a început politica de expansiune colonială către sfârșitul secolului trecut. În 1895, China i-a cedat insulele Formosa și Pescadores. În 1905, Rușii i-au recunoscut stăpânirea asupra Port-Arthurului și asupra jumătății de Sud a insulei Sakhalia. În 1910, a anexat peninsula Coreea, iar în 1919, a luat sub mandat insulele Caroline, Marschal și Marianne. Nevoia de expansiune se explică prin vitalitatea extraordinară, prin natalitatea normală și prin spațiul restrâns la care au fost limitați.

SUBIECTIVUS. — Te înșeli. Mirabeau n'a fost un om din popor, ci un nobil, descendent dintr'o familie de soldați vitezi, ridicați până la rangul de marchizi. Mă mir că n'ai învățat aceasta în școală. Se numea Honoré Gabriel Riquetti de Mirabeau și ar fi fost — pe lângă un neîntrecut orator de tribună — și unul dintre cei mai frumoși bărbați ai epocii lui, dacă, îmbolnăvindu-se de vărsat în tinerețe și fiind prost îngrijit, n'ar fi rămas cu trăsăturile desfigurate de urmele acestei boli.

ELENA DIN TROIA. — Când timp are dreptul o femeie să se considere tânără?... Punându-se aceeași întrebare Dia de Beaasacy a răspuns: „Atâta timp cât mai poate ispiti pe cineva s'o iubească”.

OCHI NEGRI. — Un mare oculist, a constatat, după studii de peste treizeci de ani, că ochii se odihnesc mișcându-se. S'ar părea paradoxal și totuși acesta este adevărul. Nu mișcarea, ci fixarea prea îndelungată a unui obiect obosește ochiul. Deaceea se recomandă, atunci când citești sau privești un spectacol, să te oprești, din când în când, și să-ți plimbi privirea pe alte obiecte spre a o odihni. Deaceamea se recomandă privirea cât mai repetată a obiectelor negre. Această culoare este, se pare, tot așa de odihnitoare, cași mișcarea, pentru ochi.

MONA S. — Cred că trebuie să multumești lui Dumnezeu că și-a lăsat o singură inimă... Ia gândește-te, dac'ai fi avut două, ce te-ai fi făcut, cu... sentimentalismul d-tale exagerat!

JIM-JIM. — Nu-ți place anturajul, pedeoparte, iar pedealtă parte, ai vrea să cucerești gloria. Ai vrea să pleci departe, dar nu te poți despărți de cei din jur — eu toate că-i detești... Hm! Ai două lumi cu care trebuie să lupți. Decide-te mai întâi pe care vrei s'o înfrânghi: pe cea din tine sau pe cea din jurul tău?... Ca s'ajungi la glorie nu e prea greu. Mai greu e s'o păstrezi!

MIREILLE. — Cum să faci ca să-ți îngroși gâtul? Nimic mai simplu: umbli, câteva ore pe zi,

cu un obiect în echilibru pe creștetul capului. Să știi că nu glumesc! Sfatul e perfect valabil — deși eu, personal, nu l-am practicat, fiindcă și-asa am gâtul destul de gros pentru prețurile de azi ale gulerelor...

DON CARLOS. — Medicii au stabilit că cele mai bune ore pentru dormit sunt între 10 seara și 3 dimineața. Cum însă spui că ești insurat de curând, îți va fi desigur foarte greu să adormi așa devreme. Păstrează însă „rețeta” pentru mai târziu!

J. de S.

Correspondența pentru această rubrică se va adresa la redacția revistei, cu mențiunea „Pentru d. Joseph de Saxa”.

BANCURI

— Cumpărați cămașa aceasta de 1500 lei: se potrivește de minune cu tenul dvs., palid.

— Dar eu nu sunt palid din fire: am pălit când am văzut prețurile!

Se pedepsește soldatul X cu o noapte de carceră pentru a fi părăsit cazarma la o oră nedeterminată a nopții inapoiindu-se abia după trei ceasuri.

— Principiul meu este „cinstea înainte de toate”. Așa de exemplu: Dacă ași găsi vreodată o sumă de bani — fie chiar un pol—ași duce-o imediat la poliție.

— Dar dacă ai găsi 20.000 de lei?

— I-ași duce la bancă.

CE CREDEȚI DESPRE AVIATOR

„Ce gândiți despre aviatori?”

La această întrebare scriitorul Antonio Baldini a răspuns următoarele: „Aviatorul are acest lucru comun cu scriitorul, că sunt amândoi niște sedentari. Aviatorul merge la aeroport cu automobilul, se suie în aeroplan și se așează în fața comenzilor și a instrumentelor de bord. El zboară cu 700 kilometri pe ceas și în curând va ajunge la 1200, dar ochii și sufletul se îndreaptă tot timpul spre instrumentele de bord și spre cele trei dimensiuni care îl înconjoară. Scriitorul, la o iuțeață zero, cugetă. Iată-i pe amândoi în sbor. Dacă aviatorul cade, se deschide parașuta și este salvat. Dacă însă scriitorul cade, și este greu ca să-și dea seama că el cade, nu se mai poate salva. După cum vedeți, situația aviatorului este mult mai bună”.

O adevărată comoară

ESTE REVISTA FEMININĂ MODERNĂ

MARIANA

4
O
L
E
I

APĂRUTĂ ASTĂZI, ÎN 28 PAGINI ADMINISTRABIL ILUSTRATE CU NUMEROASE RUBRICI DE FRUMUȘETE, LITERATURĂ, CINEMA, TEATRU, GOSPODĂRIE ȘI MODĂ

SINGURA REVISTĂ SAPTĂMĂNALĂ DE SPECIALITATE

Cinema

publică în fiecare număr ultimele știri cinematografice, ecouri din studiouri, scandaluri și excentricități ale vedetelor ecranului, precum și aprecieri asupra programelor prezentate de cinematografele Capitalei

— Acestea sunt copilării, cari nu ar avea nici un sens. Eu am fost maltratat de proprietar: am venit să aranjez afacerea — unde e fratele meu Ram Dass?

Dar Jawar Singh clătină din cap
O femeie strigă:

— Ce e minciuna asta? Ce ceartă a avut proprietarul cu d-ta? Trebuie să fii un nerușinat, un om fără credință pentru a voi să profiți de fratele d-tale?

Eu strigai atunci din nou:

— Jur pe vacă, pe Templul lui Mahadio cu gâtul albastru, că nu, numai eu am fost bătut de moarte!

Rămăsei pe loc, clătinându-mă sub greutatea bolii și durerii.

A atunci Ram Marain care își are rogojina întinsă sub copacul de lângă puț, și care scrie scrisori pentru toți oamenii din oraș, veni și îmi zise:

— Acum 41 zile a avut loc bătaia; acum 6 zile tribunalul a dat sentința, și Sahibul subcomisar s'a pronunțat în favoarea fratelui d-tale, admitând furtul; am fost și eu martor. Erau mulți martori și Ram Dass a leșinat de două ori în tribunal din cauza rănilor și Sahib Stunt i-a dat un scaun în fața lor. De ce strigi atâta, Durga Dass? Lucrurile s'au petrecut precum îți spun. Nu e adevărat?

Și Jawar Singh zise:

— E adevărat, am fost și eu acolo; pe scaun era o pernă roșie.

Și Ram Narain reluă:

— Această sentință a fost foarte umilitoare pentru proprietar. Ram Dass și toți ai lui s'au înfiorat la Pali. Ram Dass a spus că tu ai plecat mai înainte și acum, că v'ai împăcat, veți deschide o prăvălie împreună. Și ai face bine să pleci, căci proprietarul a jurat că dacă va prinde pe vreunul din familia voastră, îl va pune la grea pedeapsă. Ceiace spun în privința afacerii e adevărat ca și cele cinci sute de rupii.

— Erau cinci sute oare? spusei eu.

Și spumegam, căci hotărâsem să cer numai două sute.

Apoi mă cuprinse o nouă teamă. Alergai cum putui în casa lui Ram Dass. Căutai registrele mele și banii mei în lada de lemn care era sub pat; nu mai era nimic.

GEMENII...

(Urmare din pag. 3)

totul fusese luat de diavolul care se numea fratele meu.

M'am dus la mine acasă, ridicai transparentele; nici acolo nu rămăsese nimic. Alergai ca un nebun în piață. Invocai justiția engleză contra fratelui meu Ram Dass și în nebunia mea spusei lumii că registrele mele se pierduseră.

Oamenii văzându-mă gata să mă arunc în puț, înțeleseseră că spuneam adevărul cu atât mai mult că pe spinarea și pieptul meu se vedeau semnele lăsate de bastoane.

Jawar Singh mă susținu. El mă opri cu mâinile lui, arată cicatricile mele lumii, apoi strigă ca să audă toată lumea:

— Oh! oh! Șacalii s'au certat și cenușul a căzut în cursă. Adevărul e că acest om a bătut crunt și fratele său a căpătat suma fixată de tribunal. Șacalii s'au certat și pe deasupra registrele, au ars. O voi, toți cari sunteți debitorii lui Durga Dass — și sunteți numeroși — registrele au ars.

Și în tot Isser Jang răsună strigătul că registrele arseseră.

Ahil Ahil în nebunia mea lăsasem să iasă din gura mea acest secret.

Și au răs de mine în tot orașul și m'au bălăcorit. M'au fugărit, aruncând cu bastoane și balegă după mine, până când căzui în genunchi și cerui grație.

Ram Narain, scriitorul public, puse capăt acestei scene, de teama ca să nu ajungă vetea la Montgomery și să nu vină poliția.

— Te voi trata cu milă. Durga Dass, cu toate că tu nu ai avut de loc în afacerile pe care le-ai tratat cu copilul surorii mele. Are cineva un ponney la care nu ține, pentru ca acest om să se salveze? Dacă proprietarul află că unul din cei doi se află în oraș, va fi un omor și atunci va veni poliția, va cerceta în toate casele și va mânca toată ziua tot ce va găsi la negustorul de dulceturi.

Kirpa Ram zise:

Clătinându-l va face două mile. Dacă crapă, negustorii de piele vor avea scheletul lui.

Atunci Thumbo, negustor de piei, zise:

— Voi plăti trei annas pentru corp și voi merge alături de acest om până când ponneyul erapă. Dacă aceasta se întâmplă dincolo de două mile, nu plătesc de cât doi annas.

Kirpa Ram zise:

— Fie!

i se aduse calul și cerui să beau puțină apă, fiindcă teama mă însetase.

Atunci Ram Naum zise:

— Iată patru annas. Dumnezeu te-a pedepsit prea rău, Durga Dass, și nu vreau să te trimesc cu mâinile goale. E un drum lung de aci până în țara ta, dar ai grijă să nu furi șeaua calului, căci este a mea.

Părăsii astfel Isser-Jang în mijlocul răsetelor mulțimii.

Negustorul de piei merse alături de mine așteptând să crape ponneyul. El crăpă după o milă și de teama pe care mi-o inspira proprietarul alergai din toate puterile și sosii aci.

Or, jur pe vacă, jur pe toate lucrurile pe care jură Hindușii, musulmanii și chiar Sahibii că eu și nu fratele meu a fost bătut de proprietar.

Dar afacerea s'a închis, ușile tribunalelor s'au închis și Dumnezeu știe unde s'a dus Sahibul Stunt.

Ahil Ahil eu nu am martori și cicatricile vor dispărea și eu sunt om sărac. Dar jur pe Tatăl sufletului meu, jurământul unui Mahajun din Pali, eu și nu fratele meu a fost bătut de proprietar.

Justiția Englezilor e ca un fluviu mare: ea nu se mai întoarce.

otuși, te rog, Sahib, ia o pană și scrie clar ceea ce am spus eu, pentruca Sahib, comisarul să blameze pe Sahib Stunt, care e ca un pui pe care mama lui nu l-a lins încă bine.

Eu, și nu fratele meu am fost bătut și el a plecat spre vest nu știu încotro.

Dar înainte de toate scriți că Ram Dass, fratele meu, fiul lui Purum Dass Mahajun

— Eu am un ponney care e bolnav, dar de Pali, e un porc și un hoț de noapte, un asasin, un mâncător de carne, un bastard de șacal, lipsit de frumusețe, de cinste și onoare.

NUNTA DE AUR

(Urmare din pag. 5)

privește în gol, în marele gol pe care îl are în urma ei, în golul de 50 ani de sclavie cari sunt toată viața ei. Ea are inima plină de ură și când privirea ei cade pe sotul ei, așurit în fața farfuriei sale, umilit, ea se bucură de acest ioc copilăresc care e singura revoltă și toată răsunarea ei.

„E veselă nunta de aur“, își zise Marianne aducând ostropel de iepure.

De data asta d, Walter îi zise:
— Dar e ciudat!.. Tu ai căutat tot ce detest eu...

— Tot ce-mi place mie...

— S'ar spune că ai făcut înadins...

— Observi în sfârșit?... Da, am făcut înadins...

Ei e în picioare, cu fata congestionată, cu pumnul ridicat, în timp ce ea repetă cu vocea calmă:

— Da, am făcut înadins.

Și această revoltă acest calm îi apar atât de enorme, încât se așează copleșit.

— Haidem făcu el, explică-mi, nu întiegi... Ai înnebunit?... Știi ce spui?... Nu e nunta mea de aur?...

— Și a mea deasemenea!.. Eu n'am înnebunit... Și dacă vrei să știi ce am gândit... să-ți spun...

Timp de 50 ani tu m'ai îngenuchiat capriciilor tale, mi-ai impus voințele tale, fără a te gândi vreodată că asi putea avea o idee a mea un sentiment pe care îl ofensai...

Timp de 50 ani am fost sclava ta... Ei bine, am vrut să fii și tu al meu... o oră, numai o oră și pentru lucrurile cele mai mici din

viață... Apoi tu îți vei relua libertatea... și eu îmi voi relua jugul... Ași fi voit să-l scutur, să plec, să te las singur... Nu pot; sunt prea bătrână... mi-era teamă... Înțelegi acum?...

Ea tremura din toate membrele, și privirile ei cereau deja ertare pentru îndrăzneala sa. În timp ce ea vorbea, figura lui Walter se luminase: numai atât? O criză care trebuia să treacă, care nu va fi lungă; chiar avu intenția că și treceuse, că putea să se supere, să strige și că soția sa îi va cere ertare; și pentru prima oară în viața sa, fără îndoială din cauza unei destinderi de nervi crispați de temeri vagi, el fu generos: avu un surâs draguț și murmură ridicând din umeri:

— Femeile sunt tot femei până la sfârșit!

Câteva lacrimi au curs din ochii d-nei Walter în farfuria ei goală. Ea își șterse ochii și întrebă timid:

— Poate să aducă felul următor?... E ceva care nu te va supăra... Un pateu de rață...

Ochii d-lui Walter se înveseliră deodată!

— De Amiens?...

— Și la un semn afirmativ!

— Tu îmi tăiași pofta... dar va reveni... cred... Și sampania, ai suprimat-o?...

— Nu, e aci... frapată...

Figura bătrânului bonom se înveseli de tot:

— Frapată!.. strigă el râzând. De data asta te recunosc... Și mă supărăși, dar acum te iert...

OMUL VERDE

(Urmare din pag. 8)

— Am auzit totul. N'am pierdut niciunul din cuvintele voastre... Niciun detaliu din cele ce s'au petrecut în jurul meu... Catalepsia e un lucru îngrozitor dar fluoresceina e cea mai prodigioasă substanță! Și se privi din nou în oglindă constatând că e mai verde parcă.

Opt zile mai târziu doctorul hotărî să facă o vizită de condoleanțe rudelor mortului. Dar chiar mortul veni să-i deschidă ușa.

Era verde.

Doctorul nu îndrăzni să intre în casă.

Fantomele văzute noaptea sunt fleac pe lângă apariția unui mort verde, care poștește politicos în casă pe doctorul care a vrut să-l îngroape.

Groaza sa pentru „eroarea judiciară“ îl făcuse pe magistrat să nu-i spuie niciun cuvânt doctorului. Ii fusese frică că, dacă îi va face un reproș, doctorul speriat să nu se svârle pe geam, iar el magistratul să fie acuzat de „instigație la sinucidere“.

Surăzător, mai verde ca oricând pacientul îi întinse doctorului mâna cu toată cordialitatea. Dar acesta fugi ca turbat și dispăru în dosul primului colț.

Când ieși din raza vizuală a „mortului“ doctorul se opri și raționă:

— Cât timp am fost doctor i-am omorât pe cei pe cari voiam să-i vindec... M'am apucat de me-

dicină legală și am declarat mort pe unul ce încă era viu... Nu sunt bun de nimic! Sunt un ratat. Un nemernic! Nu-mi rămâne de cât să mă sinucid!

După acest raționament doctorul intră într-o farmacie și ceru cu rețetă cinci din cele mai grozave otrăvuri pe care apoi le înghiți la prima cofetărie cerând un pahar cu apă.

Se așază pe-o bancă în grădina publică și așteptă moartea.

Trecură doici, soldați și îndrăgostiți prin fața sa dar moartea nu trecu să-l ia. Un domn îi ceru un chibrit și încă nu reușise să moară... Atunci își dădu seama că probabil formidabilul amestec de otrăvuri se neutralizase printr-o greșită dozare.

Și plin de amărăciune gândi din nou:

*

Se sculă de pe bancă, dar când să traversez strada, un motociclist îl isbi mortal. Nevasta îi aranjă o înmormântare impozantă.

După dricul de clasa I-a, cu șase cai, venea încet și emoționat un individ verde și obez care din timp în timp își ștergea câte-o lacrimă verde, verde ca cerneala dela tocurile rezervoare!

trad. dyl

O SENZAȚIONALĂ NUVELĂ DE AVENTURI
SCRISĂ ÎNTR'UN TEMPO VIOI

VERDE...

După lungi ani de suferință, tatăl său, un mic boeraș de provincie, părăsi spitalul, dar prin sala mortuară.

Odată cadavrul îngropat, fiul începe să-și facă socotelile.

Înfine va putea să se lase de meseria la care fusese împins de ambițiile părintelui său, medicina, și să se apuce de vocația pe care o visase întotdeauna: canto!

Simțise focul sacru în ziua când fusese încorporat pentru serviciul militar și când auzise goarna regimentului sunând adunarea subofițerilor. Totuși cedând insistențelor păterne, în ziua reîntoarcerii la vatră se dedicase igienei. Curând, realizează că igienistii sunt niște maniaci ca și esperanțistii sau alți sărmani vizionari cari caută să trișeze doi sau trei ani pe covorul eternității.

Si căutase din nou să-și convingă părințele:

„Ei, și-am făcut bucuria să mă vezi laureat în medicină... Acum fă-mi și tu mie plăcerea și lasă-mă să mă apuc de canto!

Dar tatăl lui se împotrivi energic.

— Acum că ai ajuns să fii laureat, vei rămâne medic! Vreau și eu atâta lucru, să fiu asistat de fiul meu doctor atunci când va fi să-mi dau obștescul sfârșit.

Dorința i se împlinise.

Fusese asistat la moarte de fiul său, doctor.

Dar e foarte probabil că dacă fiul său n'ar fi fost medic, să mai fi trăit încă cel puțin douăzeci de ani. Și în timp ce servitoarea îi pregătea hainele de do-liu, fiul își făcea un examen prescurtat al afacerilor și capacităților sale. În rezumat:

1. diplomă de doctor și
1. fostă vocație pentru canto. Nehotărât își puse singur întrebarea: „E cuminte, oare, să mai încerc azi „scena” pentru a-mi arăta talentul?” Hotărât își răspunse tot singur: „Da!”

După șase luni de lecții cu o fostă glorie a Operii, găsi mijlocul de a se angaja în America. Rămase în America numai o săptămână. La reîntoarcere povestise prietenilor: „La New York, am avut un succes atât de categoric încât publicul nu mai îmi dădea voie să ies din scenă!”

Cățiva martori oculari afirmă că așa se și petrecuse în realitate, doar că publicul nu-i mai dăduse voie să iasă din scenă fiindcă voia să se asigure că i se vor înapoia banii de intrare.

Cineva îl întrebă:

— Și acum nu mai cânti?

— Ba da, sunase răspunsul. Dar nu pentru moment... Mă odihnesc.

În genere ratații poreclesc odihna o renunțare completă. Jurnalulele cari își suspendă apariția anunțând deobicei că „redacția ia vacanță”. Un rege când scrie o scrisoare de disgrație califică exilul cu cuvântul „odihnă”.

Așa își pierdu vocația! Re-întors în țară se descotorosi de costisitoarea amantă — reclamă pe care o întreținuse până atunci și se însură cu o modestă funcționară dela di-

recția Timbrului de Contribuție Exceptională.

Depuse o coroană pe mormântul „bătrânului”, arse toate cărțile de muzică ce le mai avea prin bibliotecă, vându unui amator, după ziar, pianul, și se apucă din nou de meseria dinainte.

Pentru a nu clasifica „pierdut” timpul pe care-l întrebuințase în antracul muzical din viața sa se grăbi să omoare vreo doi trei pacienți, bineînțeles fără s'o facă dinadins. Se dedică deasfădată bolilor de copii și curând își formă o vastă clientelă printre aceste mici creaturi crescute cu termometrul, cronograful și cântarul.

Reuși să-i ucidă și pe cei mai robuști.

Încetul cu încetul, remușcările delă început dispărură.

Își făcea un raționament simplu.

După statistici, din cei 1.700 de milioane de oameni de pe pământ mor circa 113.000 pe zi, 4708 pe oră, deci vreo 79 pe minut. Așa încât ce contează unul mai mult sau mai puțin!

salată de roșii. Sărmanul magistrat, tresărise subit, apoi aplecându-se într-o parte, alunecase pe covorul Bukara din sufragerie.

De mulți ani dealtfel sănătatea sa fusese foarte subredă. Era cu un picior în groapă, expresie întrebuințată deobicei la adresa celor cari nu se hotărăsc să și-l bage și pe celălalt, totuși nimeni nu se așteptase la un sfârșit atât de apropiat.

Servitoarea comunicase decesul la Primărie iar Primăria trimisese pe doctor ca să-l constate.

Ajunsa la domiciliul mortului doctorul început să-și facă datoria.

Luă mai întâi o oglindă depe măsuta de toaletă și o apropiie de buzele decedatului.

Oglinda nu se aburi.

Ii luă apoi pulsul, temperatura și ascultă în regiunea inimii cu stetoscopul.

Apoi scoase din buzunar un creion și un formular pe care-l completă.

Era „Constatarea decesului” și pe verso „Autorizația de înhumare”. O rudă apro-

venise, îl întreba pe sofer cât e ceasul și, mai și discuta cu acesta o jumătate de oră pentru a avea astfel eventuala mărturie că la ora aceea nu fusese în niciun loc susceptibil de suspecțiune.

Păstra cu sfințenie biletele de tramvai sau metropolitan pentru a nu fi niciodată învinuit de societățile susmenționate instituții că a vrut să le frustreze. Și le păstra pe puțin șase luni!

Dar mai avea și altă idee fixă: Ii era frică să nu fie îngropat de viu...

— Poate fi liniștit, glumi doctorul. Garantez eu că e mort!

După aceea ruda apropiată se scuză spunând că trebuie să plece ca să asiste la deschiderea testamentului. Sosi tocmai bine înapoi căci notarul începuse să citească documentul. La sfârșit testamentul se încheia cu o ultimă dorință și anume: „Doresc ca înainte de înmormântare să mi se facă o injecție de fluoresceină”.

— Ce înseamnă asta, întrebă o voce.

Studentul în medicină care locuia la același etaj și căruia magistratul îi lăsase moștenire un port-țigaret de os explică că fluoresceina e o substanță puternic colorantă și care se injectează în cadavre pentru a se avea certitudinea morții. Dacă individul e mort, substanța rămâne pe locul însăși unde a fost injectată sub forma unei mici pete întunecate; dar dacă e viu, circulația sângelui o răspândește prin tot corpul, colorându-l în verde. Și studentul adăugase:

— Am să-i fac chiar eu injecție!

Funeraliile fuseseră fixate pentru ora 11, ora foarte agreabilă care-ți permite ca după ceremonie să te mai poți duce să bei un aperitiv și să mai bei un pahărel de Nectar.

La ora zece doi vlăjgani se pregăteau să-l „urce” pe răposat în cosciug când deodată apărură studentul cu o seringă în mână.

— Imi dați voie...

Apoi siringa se înfipse în grăsimă decedatului. Încet lichidul din seringă trecu prin ea, sub piele...

O pată mică verde. Dar nu chiar așa de mică... Par'că ar fi fost o hartă... Dar Pata începu par'că să se întindă... Da, se întinde... Da, se întinde din ce în ce... Mortul nu e mort. E viu! Martorii scenici începură să scoată mici sunete inarticulate. Cineva se îngriji ca să dispară imediat cosciugul, dricul și cioclii...

Era și timpul căci magistratul deschise ochii și se așeză în pat. Nu păru deloc mirat că e verde. Se privi în oglindă:

Era verde pe mâini, verde pe obraz, verde în albul ochilor cu părul verde... Un verde minunat, un verde de câmp de primăvară cum nu și l-ar fi putut închipui mai frumos nici pupilele unui erbivor... Verde ca o cvintesență de fier rectificat. După două zile, revenindu-și în fire din emoția prin care trecuse, declară:

(Continuare în pag. 7)

I-am omorît pe cei pe cari voiam să-i vindec... Am declarat mort un om viu. Și când om vrut să mă omor și eu, n'am reușit. Ce tristă soartă! Văd că Dumnezeu mi-a hărăzit ca să trăesc, să trăesc mereu, ca să am timp să-mi răscumpăr păcatele!

Cluj / Central University Library Cluj

Apoi lasă să-i crească barba. După un timp cu această barbă de candidat la apostolat simți că-și pierde mare parte din cinism.

Nici nu se poate închipui ce influență decisivă are aspectul fizic al unei persoane asupra felului ei de a se comporta.

Mulți indivizi devin poeți numai fiindcă au părul vâlvoi. Unele femei se prostituiază doar pentrucă li s'a spus că au o înfățișare de femei pierdută.

Din cauza acestui fenomen, amicul nostru, simțea, că pe măsură ce-i crește patriarhala barbă devine din ce în ce mai omenos, mai bun, mai uman.

Hotărî atunci, după numai câteva zile: „Mă las de medicină”. Dar o preocupare îi răsări în fața ochilor:

„Trebuie găsit un mijloc de întreținere, pentru sărmana creatură, pe care o smulsese din blajinitate sale preocupățiunile dela Timbrul de Contribuție Exceptională, nevastă-sa!”.

Sub acest imbold acceptă postul de medic-legist, la Primărie, la Oficiul Stării Civile.

În prima zi din noua sa carieră, fu trimis la un bătrân magistrat ieșit la pensie, pe care dealtfel îl cunoștea mai demult. Trebuia să constate decesul acestuia.

Mortul fusese lovit de apoplexie tocmai pe când sta la masă și își prepara o

piată a mortului îl întovărăși până la colțul străzii, ba îl invită chiar la o cafea.

Pe drum ruda apropiată suspină.

— Sărmanul de el!

— Ce să-i faci, răspunse doctorul.

— Asta-i viața, adăugă ruda apropiată comandând două turcești!

— Asta-i moartea rectifică doctorul.

Apoi din vorbă în vorbă cei doi evocară figura dispărutului.

a) Excelent magistrat.

b) Ce om superior.

c) Era grozav de preocupat de obezitatea ce-l caracteriza.

d) Pentru a se vindeca stătea trează până la ora 2 sau 3 chiar 3 din noapte.

— Dar ce făcea până la ora asta, întrebă doctorul.

— Mânca, îl lămurî scurt ruda apropiată.

Apoi îi povesti că... săracul, Dumnezeu să-l ierte, avea și idei fixe. Cea mai obsedantă din ele era „eroarea judiciară”.

Zi și noapte se frământa de frică să nu fie cumva inculpat pe nedrept din cauza unei erori judiciare. Pentru a preveni acest pericol căutase întotdeauna să rămâie în termeni buni cu vechii prieteni și amantele demodate. Nu numai atât: De câte ori mergea undeva era întotdeauna întovărășit. Astfel putea să aibă oricând martori că e nevinovat.

Când se reîntorcea seara acasă lua numărul dela mașina cu care

